


# Ο ΦΛΑΝΤΑΝΕΛΑΣ

(20η Ἀπριλίου 1453)

 ΤΑ τείχη ἔφεραν τῆς ἁγίας εἰκόνας καὶ μιὰ γρη῏ τυφλή, ἀκολουθῶντας μὲ λαχτᾶρα τὴν ἀνθρωποπλημμύρα, ἦλθε κ' ἐκεῖνη νὰ ἰδῇ μὲ τὰ ξένα μάτια. Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς ἔκαμε τόπο, χωρὶς νὰ ξεσκλώτῃ τὰ μάτια του ἀπ' τῆ θάλασσα.

Σιωπὴ νεκρικὴ.

Θαρρεῖς καὶ ὁ ἀετός, ὁ ἀψηλότερος τῆς Ἀσίας λόφος, ἀψήλωσεν ἀκόμη πεῖο πολὺ, νὰ ἰδῇ τὴν παράξενη ναυμαχία, ἑνὸς στόλου ὀλοκλήρου μὲ τέσσαρα καράβια.

Τὸ βασιλικὸ καράβι μὲ τὴ σημαία ποῦ τὴν στόλιζε ὁ δικέφαλος ἀετός, πρῶτο-πρῶτο, θέλει νὰ προχωρήσῃ, νὰ περάσῃ τὴν ἀλυσίδα τῆ γονδρῆ τοῦ κόλπου καὶ νὰ φέρῃ τροφὴ στὴν κουρασμένη Πόλι.

Ὁ ἄνεμος ἔπαυσε· φύλλο δὲν κουνιέται καὶ τὰ καράβια στέκονται σὰν μαρμαρωμένα καὶ καθρεπτίζονται στὴν ἤσυχη θάλασσα, ὦρα γιὰ καθρέφτισμα !!

Μὰ ἔξαφνα, ὁ Σουλταὴν πατᾶς, ὄρμη μὲ ὄλο τὸ στόλο καὶ τὰ τριγυρίζει.

Βάζει τὸ ἔμβολο καὶ σύρει τὰ καράβια στὴν ναυαρχίδα του.

Ὁ κίνδυνος εἶναι ἐκεῖ τριγύρω.

Ὁ περήφανος Σουλτάνος ξέχασε πῶς βρῖσκεται στὴ στεριά καὶ προχωρεῖ μὲ τὸ ἄλογό του μέσα στὰ ῥηχὰ νερά, νὰ τρέξῃ ὁ ἴδιος νὰ βουλιάξῃ τὰ καράβια μὲ τὴ χριστιανικὴ σημαία.

Δίνει διαταγὰς, κεραυνούς.

Τελείωσε! Θὰ χαθοῦν τὰ παληκάρια. Δεμένα τὰ καράβια χεροπόδαρα, ἔπρεπε νὰ ξεγάτουν πῶς εἶναι θαλασσινὰ καὶ νὰ γένῃ στεριανὸς ὁ πόλεμος.

Στὰ τείχη ὁ λαὸς μὲ μιὰ ἀναπνοή, μὲ μιὰ εὐχή, μὲ ἕνα ὄνειρο, ἀκολουθεῖ μὲ λαχτᾶρα καὶ προσεύχεται. Προσεύχεται

καὶ ὁ βασιλεὺς, καὶ δὲν δίδει διαταγαῖς — ἀστροπελέκια. Ξέρει τὰ παληκάρια του.

Καὶ ἡ γρηᾶ, προσεύχεται κ' ἐκείνη καὶ κλαίει. Ἄπὸ κάτι μισόλογα, ἀκολουθεῖ κ' ἐκείνη τὸ μεγάλο τὸ κακὸ καὶ παρηγοριέται: πῶς βλέπει.

\* \*

Οἱ Τοῦρκοι ἔφεραν φωτιά καὶ ἄρχεψε νὰ κορώνη τὸ βασιλικὸ καράβι.

Καὶ ἄλλοι πετιοῦνται σὰν ἀστραπαῖς μέσα στὰ καράβια.

Τότε ὁ κυβερνήτης Φλαντανελᾶς, ἐχώρισεν εἰς δύο τὸ ναυτικό του.

Οἱ μισοὶ στὰ κατᾶστια, μὲ τὸ ἓνα χέρι νὰ χύνουν νερὸ καὶ νὰ σβύνουν τὴ φωτιά, μὲ τὸ ἄλλο νὰ χύνουν ὑγρὴ φωτιά καὶ νὰ κορώνουν τὰ ἐχθρικά καράβια.

Καὶ οἱ ἄλλοι μισοὶ, νὰ πολεμοῦν στῆθος μὲ στῆθος σπρώχνοντας τοὺς Τοῦρκους, ποῦ ἤθελαν νὰ πηδήσουν μέσα.

Μεγάλῃ ἐκατόμβῃ. Ἐκατοντάδες χάνει ἀνώφελα ὁ Σουλεϊμὰν πασᾶς, καὶ ἀφρίζει ὁ Σουλτάνος, καὶ δείχνει τὸ χρυσό του ρόπαλο ἀγριεμένος, καὶ ὁ κάθε ναύτης χύνεται στὸ θάνατο, γιατί ξέρει πῶς τοὺς περιμένει κατόπι θάνατος πολυθασανισμένος.

Καὶ ὁ οὐρανὸς γαλανός, ἡ θάλασσα λάδι. Ἄνοίγει τὰ χίλια στόματά της ἄθελα, καὶ καταπίνει τὰ πτώματα χωρὶς ὄρεξι.

\* \*

Στὰ τείχη τὴ νεκρικὰ σιωπὴ ἀκολούθησε βοή μεγάλη.

Τῆς γρηᾶς τὰ στήθια τὰ ξέσχιζε τὸ ἀναφυλητό. Δὲν μπορεῖ νὰ ξεδιαιλύνῃ τί γίνεται γύρω της καὶ τραβᾷ τὸ φαρδὺ μανῆκι τοῦ πλαγινοῦ της καὶ ρωτᾷ ὅλη λαχτάρα:

— Ἀδέλφι, τί γίνεται ἐκεῖ κάτω; δὲν ἔχω μάτια νὰ ἰδῶ.

— Τί γίνεται; ὁ σταυρός, μάννα, ἔκαμε τὸ θαῦμα του.

— Ὁ Φλαντανελᾶς;

— Ὁ Φλαντανελᾶς πέρασε τὴν ἀλυσίδα.

— Δοξασμένο τὸνομά του!

Ἡ γρηᾶ κλονίσθηκε ὁ ξένος τὴν ἐστήριξε.

Ἀκούσθησαν ψιλλοὶ καὶ ἔφεραν τὸν Φλαντανελᾶ μὲ τὰ παληκάρια του καὶ μὲ τοὺς Γενουαίους τῶν ἄλλων караβιῶν, ποῦ πολέμησαν σὰν νὰ κινδύνευε δική τους πατρίδα.

Ὁ κυβερνήτης γελαστός, γύρισε καὶ εἶδε τὴ θάλασσα καὶ

ἔτρεξε στο βσιλέα του, μά ..... ἔξαφνα βλέπει τή μάνα του  
ἀκουμπισμένη ἐπάνω στον βσιλέα.

— Ἡ μάνα μου !!

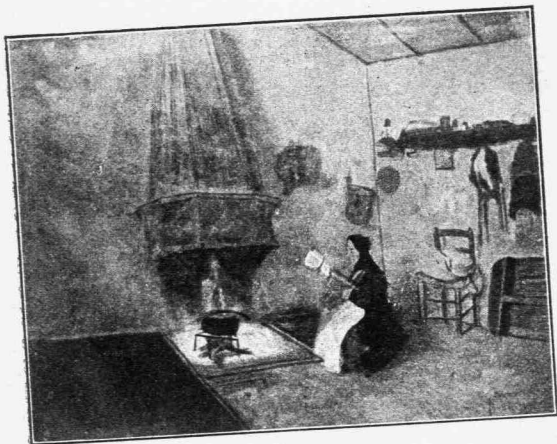
Ὁ αὐτοκράτωρ χαμογέλασε, ἐνῶ τὸν ἀγκάλιαζε.

— Ἐσύ στήριξες γιά λίγο τήν Πόλι, κ' ἐγὼ τή μαννού-  
λα σου.

Αἱ παιδιά, Ἑλληνικό αἷμα βράζει μέσα μας. Δὲν πέφτει.  
ἀκόμα ἡ Πόλι μὲ τέτοια παιδιά, δὲν πέφτει.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ



Ἀγροτικαὶ σκηνογραφίαι. — Τὸ Λεωνίδιον.

[Ἔργον τοῦ κωφωλάου ζωγράφου Νέστορος Βαρβέρη.]